

Dysleksja - definicja, przyczyny, diagnoza i formy pomocy.

I. Pojęcie dysleksji.

Dysleksja jest to zaburzenie, które przejawia się niemożnością opanowania umiejętności czytania i pisania mimo dobrej inteligencji i dobrych warunków środowiskowych. Dysleksja jest nazywana specyficznymi trudnościami w czytaniu i pisaniu właśnie w odróżnieniu od trudności spowodowanych niską inteligencją czy zaniedbaniami. Termin „dysleksja”, który oznacza w zasadzie trudności w czytaniu, rozumiany jest w literaturze także w szerszym znaczeniu, łącznie z trudnościami w pisaniu zarówno w sensie ortograficznym (dysortografia), jak i graficznym (dysgrafia). Obie te anomalie współwystępują bardzo często z trudnościami w czytaniu. Za formę dysleksji uznawane są także trudności z uczeniem się matematyki (dyskalkulia).

Dysleksja wynika z pewnych zakłóceń w rozwoju u dziecka czynności mowy, spostrzegania, pamięci (słuchowej i wzrokowej), ruchu czy koncentracji. Badania wykazują, że wśród wszystkich uczniów jest około 10-15 % dyslektyków. Dysleksję można pokonać, choć czasem trzeba się z nią zmagać całe życie. Na przykład jeśli uczeń ma kłopoty z czytaniem, ale będzie się z nim regularnie ćwiczyło, powinien zacząć czytać poprawnie, choć zwykle trochę wolniej od rówieśników.

Z drugiej strony, jeśli dyslektyczne trudności dziecka zostaną zaniedbane, będzie ono miało poważne trudności w dalszym życiu. Dysleksja nie tylko sama „nie przejdzie”, ale będzie utrudniała naukę innych przedmiotów, a co za tym idzie będzie przyczyną trudności w życiu dorosłym.

II. Wstępna diagnoza dysleksji

W terapii dysleksji bardzo ważne jest jak najwcześniejsze zidentyfikowanie tych zaburzeń i podjęcie odpowiednich działań naprawczych.

Każde dziecko najlepiej znają jego rodzice, to oni są w stanie pierwsi dostrzec niepokojące sygnały. Jeśli zgłoszą je pedagogowi szkolnemu przeprowadzi on we współdziałaniu z poradnią psychologiczną – pedagogiczną profesjonalną diagnozę i w razie potrzeby zapewni odpowiednią terapię.

Do wstępnej diagnozy, której rodzice mogą dokonać sami, służy tzw. Skala Ryzyka Dysleksji Marty Bogdanowicz. Jest też zestaw syndromów, które mogą wskazywać na ryzyko wystąpienia dysleksji zanim dziecko podejmie naukę w szkole.

III. Formy pomocy dziecku dyslektycznemu

Jeżeli u dziecka w młodszym wieku szkolnym skierowanego do poradni psychologiczno-pedagogicznej na badanie pod kątem dysleksji zostaną stwierdzone pewne odchylenia w rozwoju psychofizycznym, jest to dziecko tzw. ryzyka dysleksji, z którym należy systematycznie ćwiczyć zaburzone funkcje. Jednocześnie nauczyciele dostosują warunki nauczania do jego możliwości.

Następnie przeprowadza się kolejne badanie dziecka w poradni psychologiczno-pedagogicznej. Jeśli dziecko nadal wykazuje syndromy dysleksji, powinno wykonywać odpowiednie ćwiczenia dla dyslektyków. Jeśli to nie przyniesie pożądanych efektów, dziecko otrzyma zaświadczenie, że jest uczniem dyslektycznym. Szkoły i komisje egzaminacyjne mają obowiązek dostosowania warunków przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów oraz ich oceny do możliwości ucznia z dysleksją.

Dysleksja nie oznacza dla ucznia taryfy ulgowej. Szkoła ma obowiązek traktować takiego ucznia inaczej niż rówieśników, ale pod warunkiem, że pracuje on nad przezwyciężeniem swoich trudności.

Z materiałów edukacyjnych na portalu <http://edukator.edux.pl/>